

Het verborgen verbond

Gilly Macmillan

Het verborgen verbond

Een eeuwenoud manuscript.
Een geheim om voor te doden.

Vertaald door Irene Paridaans

ISBN 978-90-492-0876-9

ISBN 978-94-023-2770-0 (e-book)

ISBN 978-90-528-6951-3 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Burning Library*

Vertaling: Irene Paridaans

Omslagontwerp: Lydia Blagden Design en Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Chris Wallard Photography/iStock, Lydia Blagden Design

Zetwerk: Mat-Zet bv

© Copyright 2025 Gilly Macmillan

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Rose, Max en Louis

Proloog

Loch Moidart, Binnen-Hebriden, Schotland

Na de storm verscheen er een dubbele regenboog boven het meer. Eleanor Bruton zag dat de kajak en de tent verdwenen waren, en dat bezorgde haar een ongemakkelijk gevoel.

Twee dagen en twee nachten had ze hen in de gaten gehouden: de twee vrouwen, het kleine blauwe koepeltentje waar ze in sliepen en de rode tweepersoonskajak op het strand voor de ruïnes van het oude kasteel.

Het waren jonge, sterke, competente vrouwen. Ze droegen shorts en fleecvesten, hadden hun haar in een paardenstaart gebonden en legden hun wetsuits op de kajak te drogen. Ze maakten wandelingen en bezochten de kasteelruïne.

Totdat het begon te stormen was het voornamelijk goed weer geweest. In de ochtend en de vroege avond, als ze hun potje kookten op het kleine gasstelletje, stonden de vrouwen soms aan de oever van het meer en staarden ze naar Eleanors huis. Eleanor liet dan haar verrekijker zakken en liep met bonkend hart weg van het raam.

Dit gedrag was niet abnormaal te noemen. De meeste kampeerders die het afgelegen strand bij het kasteel hadden weten te bereiken staarden over het water naar de cottage, waarschijnlijk speculeerden ze over wie daar zou kunnen wonen, te midden van de eikenbomen, de heide en het bemoste kreupel-

hout, maar bij deze twee gingen Eleanors nekharen overeind staan.

Er was geen spoor meer van hen te bekennen, afgezien van de afdrukken in het zand waar de kajak had gelegen en de tent had gestaan, en die zouden al snel door de vloed worden uitgewist.

De avondschemering had ingezet, maar het was nog niet helemaal donker. Nog één keer speurde Eleanor met haar verrekijker de oever af, en daarna nog eens de lengte van het meer, dat op sommige plekken spiegelglad was en op andere woelig, afhankelijk van de sterkte van de onderstroom. Omdat het meer in het westen in zee uitmondde, was het onderworpen aan de getijden.

Er was geen teken van de vrouwen of van de kajak te bespeuren; alleen een zeearend die zijn klauwen uitsloeg om een vis uit het water te graaien. Eleanor volgde de vogel tot hij uit het zicht verdween en liet toen de verrekijker zakken. Was er eigenlijk wel een goede reden voor haar angst? Ze kon maar beter niet overdrijven, dat zou haar weer een avond werk kosten. Die fout had ze al eens eerder gemaakt, te vaak zelfs, en daarmee had ze kostbare tijd verloren.

Ze probeerde helder te krijgen of haar angst slechts een product was van haar verbeelding – die de laatste tijd wel vaker met haar op de loop ging – of dat ze echt iets verontrustends had gezien. Eerlijk gezegd was dat moeilijk vast te stellen, maar al met al had ze nu lang genoeg getwijfeld en het werd tijd dat ze zichzelf herpakte. Er was werk aan de winkel.

Ze legde haar verrekijker weg en ging aan de keukentafel zitten. Voor haar lag een oud stukje borduurwerk met gerafelde randen. Daaromheen was het een rommeltje: vellen bedrukt papier, handgeschreven aantekeningen, stapels geïllustreerde naslagwerken, dichtbundels, boeken over symboliek en heldendom en verschillende woordenboeken in vreemde talen.

Die aantekeningen zouden daar niet lang meer liggen, want

elke avond verbrandde ze haar werk. In de haard lagen al meerdere vellen die ze die dag had volgeschreven. Het was een ritueel geworden waar ze genoeg aan beleefde, ze genoot ervan haar handschrift in vlammen te zien opgaan. Hoeveel frustraties of doorbraken ze die dag ook had meegemaakt, het hypnotiserende vuur kalmeerde haar, het omkrullen van de randen van het papier terwijl het vlam vatte, de manier waarop het verbrande vel papier nog even zijn vorm behield voordat het als as uit elkaar viel.

Haar werk moest verbrand worden, ze mocht geen spoor achterlaten. Wat ze tot nu toe had ontdekt en vastgelegd was alleen voor haar en haar zusters bestemd, alles was zorgvuldig gecodeerd en opgeborgen.

Haar vingertoppen beroerden de broche die op haar blouse zat gespeld: een wiel, goud met emaille, om haar te herinneren aan de zaak waarvoor ze alles had opgeofferd.

Ergens in een van deze boeken, of in haar encyclopedisch geheugen, bevonden zich de laatste stukjes van de puzzel, de antwoorden op het raadsel van het fragment borduurwerk. Ze was er bijna, dat voelde ze aan alles. Het zou een stille revolutie zijn.

Ze knipte de lamp van het vergrootglas aan en tuurde naar het borduurwerk. Alle draadjes kwamen nu scherp in beeld. Ze was een nuchtere vrouw, maar toch voelde ze een sterke band met degene die dit eeuwen geleden had gemaakt. Ongetwijfeld een vrouw. In haar ogen was solidariteit tussen vrouwen een goede zaak; de wortels daarvan groeiden niet alleen zijwaarts, naar de vrouwen die in dezelfde tijd leefden als wij, maar ook naar beneden, naar de vrouwen die ons voorgingen. Vrouwen dienden elkaar tot steun te zijn, het was alleen jammer dat ze het onderling niet eens waren over de vraag hoe.

Eleanor werd zozeer in beslag genomen door het fragment borduurwerk en alles waar dat voor stond dat ze hen niet hoorde aankomen. Al bij de eerste trap vloog de deur van het huisje

open. Voordat Eleanor kon opstaan had een van de vrouwen haar al met een steen op het achterhoofd geslagen. Bloedend viel Eleanor op de grond en langzaam vloeide het leven uit haar weg.

De laatste woorden die ze hoorde werden in haar oor gefluisterd: 'Als het niet van jou is, moet je er ook niet aan komen.'

Aan: Elly Gibbs

Van: Adam White

Onderwerp: Volgende stap persverklaring Anya Brown

Datum: 15 februari 2024

Elly,

Laatste versie (bijgevoegd), zojuist goedgekeurd door Anya zelf en haar leidinggevende, Alice Trevelyan (hoogleraar manuscriptonderzoek). Geweldig verhaal voor ons, het zal veel mensen aanspreken. We willen dit op grote schaal verspreiden, en het zou fijn zijn om de vormgeving, de marketingstrategie en de eventuele *tie-ins* met jou te bespreken.

Om te beginnen zou ik alle media willen benaderen en meteen ook maar de socials. Heb je tijd om even te bellen of te zoomen voor overleg?

Groet,

Adam

Adam White

Persbureau Universiteit van Oxford

Persbericht

PALEOGRAAF OXFORD DECODEERT VERGETEN TAAL

Dr. Anya Brown (26), onderzoeker aan de Universiteit van Oxford, heeft de sleutel gevonden voor de ontcijfering van een cryptisch manuscript dat bekendstaat onder de naam Folio 9, en waar deskundigen over de hele wereld zich het hoofd al over hebben gebroken. Professor Alice Trevelyan (Hartford College), Browns promotor: 'Anya's ontdekking is zeker uitzonderlijk te noemen. Dit is een veelbelovende ontwikkeling, en Anya is een uitzonderlijk talent.'

Twee jaar geleden werd Folio 9 ontdekt in de bibliotheek van Hartland College en online gepubliceerd. Sinds dat moment hebben gerenommeerde cryp-

tografen, linguïsten en paleografen geprobeerd de tekst te ontcijferen, zonder enig resultaat. Tot nu dus.

Voor meer informatie kunt u zich wenden tot Adam White van het persbureau van de Universiteit van Oxford.

Een

Anya

Het persbericht maakte me nerveus. Beetje raar om dat nu, na alles wat er is gebeurd, toe te geven, maar het is zo. Ik ben het gelukkigst als ik niet in de belangstelling sta. Jarenlang onderzoek in bibliotheken en archieven had mijn brein doen vlammen, maar vormde ook de perfecte omgeving voor mijn introverte neiging rustig te bloeien en te gedijen.

En dan was er nog die kwestie waarvoor ik me schaamde.

Toen ik het aan Sid vertelde, reageerde hij uiteraard rustig. Hij zei dat ik aan het impostersyndroom leed en dat ik trots mocht zijn op alles wat ik had bereikt. Punt. Ik vond het heerlijk dat hij zo bondig en aardig was. Ik hield van die kalmte. Ik hield van alles aan hem.

Mijn moeder had meer te vertellen. Tijdens een videogesprek vanuit het ziekenhuis waar ze was opgenomen na een zware chemokuur zag ze er uitgeput uit, maar ze hield zich niet in. 'Als jouw vader je niet had afgewezen, zou je je niet zo hebben gevoeld. Het is zijn schuld dat jij niet van je succes kunt genieten. Laat die man niet winnen. Dit is een ongelooflijk knappe prestatie.' Haar tranen vertegenwoordigden haar trots en haar wraakfantasieën over de man die ons had verlaten toen hij hoorde dat mijn moeder zwanger van mij was.

Mama's verpleegkundige, Viv, nam de telefoon van haar over

en zei dat mama ervoor had gezorgd dat er niemand in het ziekenhuis was die niet wist wat ik had gedaan en dat ze heel trots op me waren.

Professor Trevelyan was enthousiast en pragmatisch. Zoals altijd. ‘Geweldig persbericht. Je verdient het en ik hoop dat je er blij mee bent. Ik ken genoeg academici die een moord zouden doen voor zo veel aandacht.’

Die goedkeuring betekende veel voor me, ze was tenslotte mijn promotor, en zelfs na drie jaar samenwerken maakte ze me nog steeds zenuwachtig. Ze had iets havikachtigs, een allesziende blik en scherpe klauwen die ze elegant verborgen hield, niet in veren maar in zijde en kasjmier. Ik adoreerde haar, net als elke levende ziel.

Ik wist dat ik bofte met zo veel steun van anderen. Ook al had ik nog zo mijn twijfels, ik deed mijn best opgetogen te lijken over de artikelen en interviews die daarna volgden. Dat was over het algemeen niet zo moeilijk, omdat het over Folio 9 ging en niet over mij persoonlijk, maar er was één uitzondering: ‘Alle aandacht voor de vertaling van Folio 9 is voor Anya Brown de nerdy meisjesdroom die werkelijkheid wordt. Zijn Doc Martens het nieuwe symbool voor vrouwelijk intellect?’ Dit deugde van geen kant. Om te beginnen was het doctor Anya Brown. Er zijn dingen die zelfs een introvert mens als ik in het verkeerde keelgat schieten.

‘Natuurlijk geschreven door een mannelijke journalist,’ zei mama.

Even later stuurde ze me een van haar raadseltjes die ze zo graag maakte:

Ik ben verborgen tot ik plof
Ik ben mild, maar ik verpletter
Ik bruis, maar ik schitter
Ik ben koel, maar ik bloos
Wat ben ik?
Wie ben ik?

Zoals gewoonlijk kostte het me een paar minuten om dit te ont-rafelen. Ik had een goed visueel geheugen, maar mama hield van woordspelletjes en had een razendsnel brein: haar raadsels waren persoonlijk en geniaal. ‘Wat ben ik?’ sloeg in dit geval op een glas *pink fizz*, zoals wij roze prosecco noemden, het drankje waarmee we thuis dingen plachten te vieren. Mama verstopte altijd een fles achter in de koelkast en haalde hem met veel vertoon tevoorschijn als daar aanleiding toe was. We konden geen echte champagne betalen, maar prosecco voldeed ook. ‘Wie ben ik?’ vond ik wat ingewikkelder – wie herkent zich tenslotte door de ogen van een ander, ook al zijn dat liefdevolle ogen – maar toen realiseerde ik me dat ik het zelf was. Ik voelde haar liefde. Blijf jezelf, zei ze tegen me, en wees trots op jezelf.

Professor Trevelyan viel niet graag in herhaling, maar het zat me toch niet lekker. Ik ging naar haar toe en zei: ‘Toch voelt het niet goed. Dit zou me niet zijn gelukt als ik geen fotografisch geheugen had.’ Met een geheugen als dat van mij voelde ik me een beetje een bedrieger; ik herinnerde me alles wat ik ooit had gezien, tot in het kleinste detail. Ik had het gevoel dat me dat een oneerlijke voorsprong gaf, en dat het resultaat niet helemaal het gevolg was van mijn inspanningen.

Ze trok een wenkbrauw op. ‘Of het nou toeval is geweest, lot of geluk...’

Het duurde even voordat het tot me doordrong dat ze uit *The Canterbury Tales* citeerde, en dat ik mijn succes moest aanvaarden voor wat het was.

‘Je hebt dit niet alleen bereikt door je bijzondere geheugen, Anya. Dat is natuurlijk heel handig, dat zal niemand ontkennen, maar met talent en hard werk heb je de eindstreep gehaald,’ voegde ze er nog aan toe. ‘Als je niet zo hard had gewerkt, zou je nooit de verbanden hebben kunnen leggen die nodig waren voor het vertalen van Folio 9. Een goed geheugen doet aan die prestatie niets af. Blijf hier niet in hangen, Anya, en concentreer je op wat komen gaat. Er zal veel vraag naar je zijn.’

Ze had gelijk. Ik kreeg zo veel banen aangeboden dat het me duizelde. De meeste van faculteiten waar ik graag zou willen werken, aan de beste universiteiten en instituten ter wereld. Er waren twee onverwachte uitschieters.

De eerste kwam via Trevelyan zelf. Ze nodigde me uit voor een bijeenkomst in haar werkkamer. Toen ik daar aankwam zag ik een man in de halfschaduw zitten bij het glas-in-lood-raam dat uitzicht bood op de binnentuin en de gebrandschilderde ramen van de oude kapel. Het was een frisse, vochtige dag. De knoppen van de magnolia waren gezwollen. Een kraai liep over het gazon en trok een onwillige worm uit de grond.

Trevelyan stelde de man aan me voor, bood boterkoekjes aan en schonk jasmijnthee in haar mooiste kopjes. Uit de tuit van de theepot ontsnapte een dikke wolk stoom die haar manchetten vochtig maakte. Het viel me op dat ze een zijden blouse aanhad die ze tot nu toe alleen nog maar bij officiële diners had gedragen.

De man was lang en bleek, hij had een smalle neus en droeg een montuurloze bril. Zijn pak was van een perfecte snit en hij had zijn slanke benen elegant over elkaar geslagen. Zijn brogues waren handgemaakt. Sinds ik in Oxford woonde was ik op dat soort details gaan letten; ze duiden op rijkdom en macht.

Hij vroeg me of ik ooit een baan bij het ministerie van Defensie had overwogen, en het duurde even voordat ik doorhad dat hij van de inlichtingendienst MI5 was en dat hij me vroeg spion te worden. Terwijl ik nadacht over een antwoord begonnen de klokken van de kapel plechtig te luiden; ik besepte dat Trevelyan oprecht in mijn capaciteiten moest geloven, anders had ze deze ontmoeting niet gearrangeerd.

Vriendelijk wees ik het aanbod af, omdat ik me niet kon voorstellen dat ik een leven zou leiden waarin ik niet aan anderen mocht vertellen wat ik deed. Mijn moeder en Sid betekenden alles voor me. Hoe kon ik ooit het normale leven leiden waar ik naar verlangde als ik vierentwintig uur per dag over mijn schouder moest kijken of met één oog open moest slapen?

Wat achteraf gezien natuurlijk behoorlijk ironisch bleek te zijn.

Het andere onverwachte aanbod kwam uit Schotland.

Aan: Anya Brown

Van: Diana Cornish

Onderwerp: Sollicitatiegesprek – St. Andrews, Instituut
voor Middeleeuwse Manuscripten

Datum: 20 maart 2024

Geachte doctor Brown,

Ik hoop dat u het me niet kwalijk neemt dat ik ongevraagd contact met u opneem. Dat zou ik ook nooit gedaan hebben als ik er niet van overtuigd was dat ik iets te vertellen heb wat u wellicht interesseert.

Ik heb over uw werk aan Folio 9 gelezen, en ik moet zeggen dat ik zeer onder de indruk ben. Van harte gefeliciteerd met deze uitzonderlijke prestatie. Ons instituut in St. Andrews heeft een bijzondere vacature voor een nieuw stafid, en wij hebben sterk de indruk dat u daar uitstekend in zou passen. We zijn geen alledaagse universiteitsfaculteit, we durven te beweren dat we meer zijn dan dat.

Ik begrijp dat er op dit moment veel aandacht voor u zal zijn, en dat u waarschijnlijk ook al een paar mooie betrekkingen aangeboden hebt gekregen, maar ik zou het erg waarderen als u tijd zou willen maken voor een praatje met mij. Ik be-
loof u dat u er geen spijt van zult hebben.

Ik hoop van u te horen,

met vriendelijke groet,

Professor Diana Cornish

St. Andrews, Instituut voor Middeleeuwse Manuscripten

Het mailtje van St. Andrews kwam precies op het juiste moment. Het intrigeerde me.

Even daarvoor had ik een goed gesprek gehad met de Yale-universiteit, en zij hadden er nadrukkelijk op gehint dat ze me een baan zouden aanbieden, wat natuurlijk een droom was. De Beinecke Library van Yale bevatte een onwaarschijnlijk grote collectie oude teksten, waaronder het Voynich-manuscript, de beroemdste onvertaalbare tekst ter wereld, en waarschijnlijk ook de meest mysterieuze. Toch zat er een ‘maar’ aan. Diep in mijn hart wist ik dat ik die baan niet kon aannemen, want daarmee zou er een oceaan komen te liggen tussen mij en mijn moeder. Haar gezondheid ging gestaag achteruit, dat kon niemand ontkennen, hoe graag zij dat zelf ook wilde. Natuurlijk wilde zij zielsgraag dat ik de meest prestigieuze baan zou aannemen die me de beste vooruitzichten bood. *Volg je dromen, Anya. Doe geen concessies omwille van anderen. Laat deze ellendige kanker niet van invloed zijn op je besluit. En laat nooit je beslissing afhangen van een man!* Ik luisterde wel naar haar, maar ik kon de realiteit niet negeren. Als ik naar Yale zou gaan zou ik, elke keer als ik op het vliegtuig stapte, bang zijn dat ik haar nooit meer terug zou zien.

En dan was er nog een detail: ik was verliefd op Sid.

Ik had ook nog overwogen in Oxford te blijven, maar daar liep ik nu al zeven jaar rond, en professor Trevelyan en ik waren het erover eens dat verandering me goed zou doen. Cambridge had me benaderd, maar daar kon geen sprake van zijn; nooit zou ik ook maar één voet in die stad zetten. Natuurlijk waren er nog meer goede universiteiten in het Verenigd Koninkrijk, maar met Yale in mijn achterhoofd kon ik daar amper enig enthousiasme voor opbrengen. Maar dat mailtje van St. Andrews was wel intrigerend.

Voor de zekerheid stuurde ik het door naar Trevelyan. Ik had nog nooit van dit Instituut voor Middeleeuwse Manuscripten gehoord, en dat was wel een soort rode vlag.

Ze reageerde meteen: ‘Je hebt niets te verliezen als je met professor Cornish gaat praten, en misschien wel veel te winnen. Het Instituut voor Middeleeuwse Manuscripten is een klein maar elitair instituut. Dit zou heel goed voor je kunnen zijn en het sluit aan bij je persoonlijke omstandigheden. Ook als je niet geïnteresseerd bent in Cornish’ aanbod, is ze een waardevolle aanwinst in je netwerk.’

Ik hechtte veel waarde aan de mening van Trevelyan. Gedurende mijn promotieonderzoek was ze een grote steun voor mij, maar ook de laatste tijd, toen ik mama niet te veel lastig wilde vallen met mijn problemen, had zij nog een tandje bijgezet. Ik schreef professor Cornish dat ik haar graag in Londen zou ontmoeten.

Trevelyan vertelde me wat meer over het instituut. Het bestond pas vijf jaar, en het was klein. Niet veel mensen kenden het, maar degenen die het kenden hadden er veel waardering voor, en het werd tevens uitzonderlijk goed gefinancierd.

Ik zocht het zelf ook even na. De website van het instituut was wat kaal, maar ik kon wel de foto’s en biografieën van de stafleden bekijken. Geen van hen had ik ooit op een congres ontmoet of horen spreken, maar ik kende wel een goede publicatie van een van hen: Karen Lynch. Ik kon de medewerkers niet terugvinden op sites waar studenten hun mening kunnen geven over docenten, wat ik een beetje vreemd vond, maar Trevelyan deed dat af als onbelangrijk. ‘Studenten laten alleen feedback achter als ze iets te klagen hebben. Misschien hebben hun studenten dat niet.’

Misschien niet, dacht ik, blij dat Trevelyan deze twijfel voor me wegnam. Een besluit dat me nu pijnlijk naïef voorkomt.

De week daarna had professor Cornish een ontmoeting geregeld in het kantoor van *The Wimpole Magazine*, op de hoek van een met keitjes bestraat voetgangersgebied in Bloomsbury, dat omzoomd werd door achttiende-eeuwse huizen. De elegante, gebogen etalageramen waren goed onderhouden, en de

ouderwetse straatlantaarns gaven het geheel de semirealistische uitstraling van een filmset.

De redactie van het tijdschrift nam het hele hoekhuis in beslag, vijf verdiepingen hoog. Bij de deur hing een discrete bronzen naamplaat. Ik was nieuwsgierig naar de binnenkant; het tijdschrift was meer dan honderd jaar oud en stond bij een selecte groep academici in hoog aanzien. De grap was altijd dat het tijdschrift meer voetnoten had dan abonnees.

Precies om elf uur drukte ik op de bel. Het interieur had iets van deftige armoede; op de begane grond bevonden zich twee rommelige kantoren met daartussen een smalle gang die uitliep op een trap. Ik volgde de aanwijzingen en liep naar de eerste verdieping. Toen ik boven kwam, kwam professor Cornish me al tegemoet, alsof ze op de uitkijk had gestaan.

‘Doctor Brown?’

‘Ja. Anya Brown.’

Haar lach was hartelijk en haar handdruk stevig. Ze straalde beheersing uit, een slanke brunette met een gave, olijkleurige huid en levendige ogen. Ik schatte haar eind dertig. Haar haar golfde in lange losse krullen om haar hoofd, en ze droeg chique zwarte kleding, op een kleurig zijden sjaaltje dat om haar hals zat geknoopt na.

‘Diana Cornish,’ zei ze. ‘Zeg maar Diana.’

Ze ging me voor naar een hoekkamer met in twee muren ramen die uitkeken op het zuiden en het oosten. In een boekenrek stonden meer dan honderd in leer gebonden jaargangen van het tijdschrift. We namen plaats in hoge leunstoelen aan weerskanten van een elegante haard, de marmeren ombouw was bewerkt tot een wulpse fries van bacchantische figuren. Het detoneerde enigszins bij het stijve meubilair en ik moest er een beetje om lachen.

Haar heldere blik hield me meteen gevangen. ‘Ik neem aan dat St. Andrews niet je eerste keuze is voor de volgende stap in je carrière, maar ik hoop je te kunnen overtuigen je mening te her-

zien.' Haar raadselachtige glimlachje verraadde dat zij iets wist wat ik niet wist. 'We benaderen zelden zelf mensen, omdat we het ons kunnen permitteren jarenlang te wachten op de juiste kandidaat, doctor Brown, en wij denken nu dat jij dat bent.'

'Zeg alsjeblieft Anya,' mompelde ik beschaamd en blozend.

'Ons instituut is anders dan andere, omdat we over een aanzienlijke schenking beschikken, waardoor we onafhankelijk kunnen opereren en de mogelijkheid hebben zeer selectief te zijn bij de keuze van stafleden en studenten. We bieden riante betrekkingen, maar alleen aan mensen die we echt willen hebben. Onze aanstellingen gaan gepaard met een uitstekend salaris en comfortabele woonruimte. Dat zul je ergens anders niet aantreffen.'

Nu werd het pas echt interessant. Ik was hartstikke blut, net zoals alle promovendi, en andere universiteiten boden geweldige banen aan, maar tegen het gebruikelijke lage salaris.

'Je proefschrift is uitzonderlijk. Een doorbraak als deze zien we maar één keer per generatie. Daarom ben jij de ideale kandidaat voor ons. We doen je niet alleen een genereus aanbod, maar je krijgt ook de mogelijkheid aan St. Andrews door te groeien. Je hoeft niet veel onderwijs te geven, dus je kunt je helemaal concentreren op je persoonlijke onderzoeksprojecten. We zullen voorzien in alles wat je nodig hebt, inclusief reizen. De schenking zorgt ervoor dat we elkaar niet hoeven te beconcurreren om de beschikbare middelen, en er is geen hoge publicatiedruk. Wij gaan voor kwaliteit, niet voor kwantiteit.'

'Mag ik vragen van wie de schenking komt?'

'Zij blijven liever anoniem.' Ze lachte warm. 'Verder nog vragen?'

'Hoe ziet de woonruimte eruit?'

'Een mooie cottage met twee slaapkamers, erg geschikt voor één persoon of voor een stel. Heb je een partner?'

'Mijn vriend werkt aan zijn promotie in computerwetenschappen aan de Universiteit van Oxford.'

‘Als jullie dat willen, zouden we kunnen onderzoeken welke mogelijkheden er voor hem zijn aan de universiteit hier.’

‘Ik zal het met hem bespreken,’ zei ik. ‘Dat zou geweldig zijn.’

‘Laat maar weten.’ Ze lachte. ‘Het huis kijkt uit over zee. Als je in bed ligt hoor je de branding. St. Andrews is een magische plek, Anya.’ De blik in haar ogen verraadde dat ze werkelijk verliefd was op deze stad. Het was een krachtige blik. ‘En dan is er nog iets wat ik moet vermelden: onze geldschietter heeft laten weten dat zij, als wij jou, en alléén jou, aannemen, een bijzondere collectie manuscripten ter beschikking zullen stellen voor onderzoek. Deze manuscripten zijn al eeuwen in privaat bezit, en als jij ons aanbod aanneemt zul je daar al je tijd aan mogen besteden.’

‘Heb ik weleens van deze collectie gehoord?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Dat betwijfel ik. Wil je het zelf eens bekijken?’

Dat aanbod kon ik niet laten lopen.

‘Heel graag.’

Diana

Toen Anya Brown het kantoor van *The Wimpole Magazine* verliet en in de richting van Bloomsbury Square liep, stond Diana Cornish voor het raam en keek haar na. Anya liep te bellen en keek nauwelijks waar ze liep.

Het sollicitatiegesprek was goed verlopen, vond Diana. Anya’s ogen hadden geschitterd, zeker toen de collectie manuscripten ter sprake was gekomen. Diana had goede hoop dat ze genoeg had gedaan om Anya naar St. Andrews te lokken.

De waarheid was dat er zo veel moeite was gedaan om dit gesprek voor elkaar te krijgen dat falen geen optie was geweest.

Ze pakte haar telefoon en stuurde een versleuteld bericht naar professor Alice Trevelyan in Oxford.

Ging goed, geloof ik. Laat me weten als jij weer iets van haar hebt gehoord.

Ze belde me zojuist. Ze is heel enthousiast. Goed gedaan!

Opgelucht haalde Diana adem. Ze had wel vertrouwen in haar eigen capaciteiten, maar je wist maar nooit.

Toen de hoofdredacteur van het tijdschrift de kamer binnenglipte en naast Diana bij het raam kwam staan, keek ze op. Anya Brown bereikte het einde van de straat en wachtte om over te steken.

‘Hoe ging het?’

‘Alice en ik zijn hoopvol.’

‘Heeft Alice al iets van haar gehoord dan?’

Diana knikte. ‘Ja, en ze was erg positief.’

‘Dat is een goed teken.’

De hoofdredacteur heette Charlotte Craven. Haar zilvergrijze haar was in een korte bob geknipt en in zachte golven geföhnd. Ze droeg een strakke, zachtroze kasjmieren trui, discrete maar kostbare sieraden en een perfect gesneden broek. Niemand wist precies hoe oud ze was, maar in haar netwerk, dat terugging tot in de jaren zeventig, zaten zeer invloedrijke mensen.

Charlotte had in de hele stad toegang tot achterkamertjes en machtige mensen. Ze kende iedereen die iets voorstelde in de wereld van kunst en antiek. Ze ging alleen om met de invloedrijkste inwoners van de stad. Als ze naar een tentoonstelling ging, dan was dat op uitnodiging, buiten de officiële openingstijden om. Ze vertoonde zich alleen op de meest exclusieve *vie-wing parties*.

In het geheim was ze ook een vooraanstaand lid van een vrouwengroepering: de Fellowship of the Larks, het Genootschap van Leeuweriken. Omdat ‘de Larks’ het veiliger vonden geen of-

ficiële ontmoetingsplaats te hebben, stond Charlotte hun toe om, als dat zo uitkwam, haar kantoor daarvoor te gebruiken. Het gesprek met Anya Brown was daar een voorbeeld van.

‘Ze komt dus naar St. Andrews?’ vroeg Charlotte.

‘Ik denk het wel.’

‘Moeten we nog ergens rekening mee houden?’

‘We moeten haar ervan verzekeren dat ze vrij kan nemen als de gezondheid van haar moeder achteruitgaat.’

‘Uiteraard.’

‘En ik ga op zoek naar een plek voor haar vriend, zoals we hebben besproken. Anya is vrij gereserveerd, maar ik heb het gevoel dat hij heel belangrijk voor haar is, en Alice heeft dat bevestigd.’

‘Dat kunnen we gebruiken, maar kunnen we het ook echt toezeggen?’

‘Absoluut,’ zei Diana. ‘Het hoofd van de faculteit computerwetenschappen van St. Andrews heeft onlangs op een congres een paar ongelukkige keuzes gemaakt. We hebben beelden waarvan hij waarschijnlijk niet wil dat zijn gezin die ziet, dus ik vermoed dat hij wel met iets op de proppen kan komen.’

‘Kan die jongen nog gevaarlijk worden? Gezien zijn specialisme?’

‘Iedereen kan gevaarlijk voor ons worden, en we zullen beiden goed in de gaten moeten houden om ervoor te zorgen dat het niet de verkeerde kant op gaat. Je kunt het ook anders bekijken: in het beste geval kunnen we misschien wel gebruikmaken van zijn talenten, afhankelijk van hoe het allemaal zal uitpakken natuurlijk.’

‘Dat is waar. Ik hou van je optimisme. Laten we hopen dat je gelijk krijgt. We moeten Anya nu zo snel mogelijk naar St. Andrews zien te krijgen om het contract te tekenen.’

Diana knikte.

Charlotte ging achter haar bureau zitten. ‘Ik heb nog een nieuwtje.’